

مظاهر، ظهور یک حقیقت‌اند بدون آن‌که به خودی خود اصالت داشته باشند

شماره پرسش: ۱۴۶۰۸

تاریخ ارسال پرسش: ۱۳۹۴/۱۰/۲۷ ۰۵:۲۸:۲۲

متن پرسش

با سلام: استاد ببخشید من زیاد وقتتون رو می‌گیرم. چند سوال: ۱. آیا همان طور که در مقام مفهوم، حضور خدا با ظهور او متفاوت هست. در مصداق و واقعیت هم حضور حق در ممکنات با ظهور حق در ممکنات دو تاست؟ یا حضور عین ظهوره به نظر خودم میاد که عین هم باشه. ۲. یکی از دوستان که صوت تدریس شما رو گوش گرفته بود برداشتش اینطور بود که شما اگه می‌فرمایید گل، دست، انسان و مخلوقات در واقع اسم الله هستن و خود الله هستن در واقع خود الله هستن «به نازل» اما نظر من اینه که از اونجایی که مخلوق فانی در خالق هست پس مخلوق خود الله هست به تجلی و به همان شدتی که الله در مقام احدیت داره اما محدودیت و امکان مخلوق باعث شده به این شکل خاص جلوه کنه و این شکل خاص که جلوه الله هست ظهور تام و کامل الله به همون شدتی هست که الله در احدیت داره.. من فکر می‌کنم این بنده خدا حرفش حرف تشکیک صدراست و بالاتر نیومده و بنده حرفم مربوط به عرفاست. حق با کدومونه؟ ۳. من گمان می‌کردم حق یک مقام هویت غیبیه داره و بعد احدیت و بعد احدیت در حالی که شما هویت غیبیه رو همون احدیت گرفتید مگه احدیت تجلی هویت غیبیه لا اسم و لا رسم نیست؟ ۴. تقریر دوم امام که در جلسه هفتم مطرح شد آیا منظورتون این بود که مقام احدیت که مقام الله هست مقام احدیت و احدیت رو حمد میکنه؟ ۵. آیا مبنای شما در تفسیر حمد وحدت ذات مظاهر هست یا ذات مراتب؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱- آن‌چه شما می‌فرمایید در نهایت برای سالک پیش می‌آید ۲- در این موارد با همدیگر بحث نکنید بگذارید هر دو جلو بروید تا آن‌چه باید برایتان پیش آید، پیش آید ۳- بهتر آن است که احدیت را مظهر هویت غیبیه بگیریم ولی این یک تقسیم‌بندی استاندارد نیست ۴- مطلب را روشن‌تر بفرمایید. یادم نیست که در آن جلسه چه گفته شده؟ ۵- مبنای ما «وحدت وجود» است پس تنها مظاهر، ظهور یک حقیقت‌اند بدون آن‌که به خودی خود اصالت داشته باشند. موفق باشید